Sportul Magazin

UN MARE PRIETEN AL SPORTULUI: SCRIITORUL DEMOSTENE BOTEZ

...Ne-a părăsit Demostene Botez și, odată cu el, sportul și-a pierdut pe unul dintre marii săi prieteni. Alături de Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Ionel Teodoreanu, Mihail Sebastian, Cezar Petrescu și alți scriitori din trecutele decenii, Demostene Botez a contribuit cu necontestatul său prestigiu de ales minuților al condeiului, la o apropiere între stadion și bibliotecă.

...Cu mai bine de 60 de ani în urmă, elev al Liceului Internat din Iași, Demostene Botez era nu numai un tînăr **„cu mască elegiacă și chică byroniană"** ci și posesorul unui **„pumn formidabil** la oină". Așa și-l amintea Ionel Teodoreanu pe cel care era nu numai coleg de clasă, ci și de echipă, cu neîntrecutul campion de altădată al oinei, C. Virtosu, „vedetă" a întrecerilor interlicee de la începutul secolului.

Nu trebuie să ne surprindă deci că ani mai tîrziu — în 1937 — Demostene Botez ne-a dăruit **„Bucuria tinereții"**, romanul vieții lui Mihai Tătaru, elev al liceului ieșean, pasionat sportiv, ca și cei care îi dăruise viață nu numai din reci litere de plumb, ci mai ales din calde amintiri...

Demostene Botez ne-a lăsat însă și numeroase articole dedicate sportului, generos risipite în paginile multor periodice, care, cîndva, vor putea alcătui o antologie din rîndurile cărora „bucuria tinereții" va vibra din plin. Anticipînd, ne permitem azi, ca, în amintirea celui care a fost Demostene Botez, să reproducem — parțial — un articol publicat cu aproape patru decenii în urmă în „Adevărul". Este un pamflet care-și păstrează neștirbită prospețimea, pentru că și azi mai întîlnim pe stadioane asemenea „savanți". **(d. șef.)**

SAVANTUL ÎN FOTBAL

„Nimeni n-ar putea crede că în materie de fotbal (...) pot să existe savanți. Și cu toate acestea, există. Bineînțeles că aceștia n-au atins mingea de cînd sînt ei. Sînt deci savanți puri (...) Ieri am căzut, printre spectatori, alături de un asemenea savant.

Înainte de a începe jocul, a dat tovarășului din stînga vreo cîteva informații asupra echipei vieneze (n.n. F. C. Wien, aflată în turneu în țara noastră). A stabilit ierarhii în termeni tehnici atît de obscuri pentru mine, încît la un moment dat am fost înclinat să cred că face filozofie pură (...). Ceea ce mi-a distrus spectacolul, nu au fost (însă) aceste prefațări din care nu am reținut nimic care să-mi altereze plăcerea, ci atitudinea din timpul jocului. Savantul meu a fost un om nenorocit. Se vede că așa este destinul, ca tot ce-i savant să sufere, nu atît pentru el, dar prin mediocritatea restului omenirii. Au fost faze și combinații de joc care m-au entuziasmat. Ca spectator, dacă nu devii puțin copil, n-ai ce căuta acolo (...) La un moment dat, expansiv, am început să aplaud și să strig. Savantul, lîngă mine, era același, imperturbabil. M-am reculeș cu oarecare jenă. Mi-am dat seama că, în fond, entuziasmul meu înseamnă lipsă de cunoștințe și incapacitate de a selecționa subtilul.

Savantul e parcă izolat. El n-a putut să aibă nici o clipă de mulțumire și fața lui n-a avut nici o contracțiune. A asistat cu o tragică indiferență. Și asta, fiindcă el adîncea sensul filozofic al fiecărei lovituri de picior și subtilitatea fiecărei traiectorii pe care o descria mingea.

Iar eu, necunoscător și fără știință, mă bucuram ca un copil. Și am înțeles abia acum, de la savantul în fotbal, cît de curate și de mari pot fi bucuriile ignoranței".

400 km PE CRESTELE CARPAȚILOR

Scurt jurnal de călătorie al unui participant la tura de iarnă de-a lungul „meridionalilor"

Scurtă haltă în decorul coplesitor al Făgărașului învești mîntat în zăpadă, pe o mică platformă care oferă un loc ferit de surprizele avalanșelor.
Foto: ing. Dan VASILESCU

Ce ne-a împins să pornim în această dură expediție alpină care este parcurgerea Carpaților meridionali în timp de iarnă? În primul rînd dorința de a îndeplini una din normele pentru dobîndirea titlului de maestru al sportului. Apoi? Curiozitate; poate orgoliu. Dar orgoliu de oameni care nu disprețuiesc efortul. Un efort care înseamnă mai mult decît a merge pe jos 400 km, care include urcușuri și coborîșuri pe creste, crivăț și viscol primit în față, nopți dormite sub pînza fragilă a unui cort ascuns între nămeți uriași de zăpadă...

Am pornit la 29 ianuarie din Băile Herculane patru alpiniști: Dan Vasilescu, Vlad Petcu și Petru Santa (de la IPGG — București), și semnatarul acestor rînduri, reprezentînd secția de alpinism de la A. S. Armata — Brașov.

Am urmat valea Cernei, am străbătut Piciorul Oslei Românești pentru a ajunge la vîrful Godeanu (2 230 m). Ne-au trebuit pentru această primă etapă trei zile. Și au fost zile de examen greu: nu eram suficient antrenați, înnoptam în cort pe zăpadă și vremea ne înfrunta ostilă... Cînd am ajuns la cabana Buta am savurat din plin camera caldă, patul confortabil, bucatele ospitalierului cabanier.

De la Buta am revenit în șaua Plaiului Mic de unde, prin frumoasa căldare a Bucurii, am urcat spre marile piscuri ale Retezatului. Vremea bună, căldurosă ne-a permis să zăbovim mai mult și-am încheiat etapa la cabana Pietrele, după o spectaculoasă coborîre pe valea cu același nume. Coborînd în valea Jiului am făcut un popas la Petroșani: aprovizionare cu alimente, vești trimise acasă, și abia spre seară am urcat la cabana I.E.F.S., de la poalele Paringului.

Ziua următoare am mers cu spor dar numai pînă aproape de vîrful Paringului Mare (2 518 m) unde ne-a întîmpinat o vijelie cum nu mai întîlnisem în viața mea și care ne-a obligat să coborîm sub linia crestei aciuindu-ne 24 de ore într-un loc mai ferit, sub cortul nostru. Cînd vîntul s-a mai potolit, am strîns cortul și am coborît dincolo de vîrfurile Ieșul, Picioșa și Coasta lui Rus în sălbăteca călduroasă a Obîrșiei Lotrului (Gîlcescu). Spre seară intram pe ușa cabanei Obîrșia Lotrului, unde încheiam o nouă etapă.

A urmat cea mai dificilă porțiune a traseului nostru: creasta Făgărașului. Am urcat în acest masiv într-o zi mohorîtă cu ploaie, la început, și zăpadă aproape de cabana Șurul. Începeam cei 70 de km de creastă cu șase vîrfuri de peste 2 500 m. De-a lungul lor am întîlnit traversări acoperite cu zăpadă instabilă, cîmpuri vaste de gheață, ca să nu mai vorbim de viscol și lipsa de vizibilitate obișnuită la vremea aceasta pe culmile munților.

Am trecut cu bine, totuși, vîrful Negoiul prin Strunga Dracului continuîndu-ne drumul printr-o zăpadă ce ne-a ținut sub amenințarea avalanșelor pînă la Lacul Călțun. N-a fost de-ajuns că peste noapte ne-a chinuit un vînt cumplit de rece în modestul nostru bivuac, dar a doua zi am făcut, în căldarea Fundul Capra, o traversare pe o vreme demnă de filmele de groază (Acum — ciudat! — ne gîndim cu duioșie, parcă, la clipele acelea).

Ajunși la Podragu, după aproape 20 zile de drum, coborîm ca să fim și noi prezenți la etapa de iarnă a campionatului de alpinism, în Piatra Craiului. După campionat, revenim la Podragu ca să ne reluăm călătoria pe crestele Carpaților. A trebuit să luptăm trei zile cu uriașii nămeți pe care îi formase ninsoarea abundentă de la sfîrșitul lui februarie. Am prins apoi două zile bune care ne-au permis să parcurgem matematic creasta dintre Tărița și Gălășescu. Victoria începea să ne surîdă. Terminaserăm partea cea mai grea. După un bivuac sub vîrful Slănina trecem peste Curmătura Zîrnei și, seara tîrziu, înoptăm sub vîrful Piețele. Atingem cabana Plaiul Foii abia în a treia zi. Era ca și cum am fi ajuns acasă... Parcurgem apoi, Bucegii ca o relaxare și coborîm pe schiuri în Sinaia, punctul terminus al expediției noastre.

Cezar MANEA
alpinist — A.S. Armata Brașov

ÎN TRECERE DESPRE... „EN PASSANT"

Ion Poștașu mi-a remis deunăzi un teanc gros de plicuri în care numeroși cititori, iubitori ai șahului, puneau cu toții aceeași întrebare: „CE ESTE ȘI CUM SE APLICĂ REGULA EN PASSANT?"

Parcurgînd corespondența, am constatat că această clauză a jocului — altminteri, foarte simplă și clară — provoacă multe discuții în contradictoriu, dă naștere la rămășaguri, ba chiar periclitează... vechi și trainice prietenii!

NEGRU

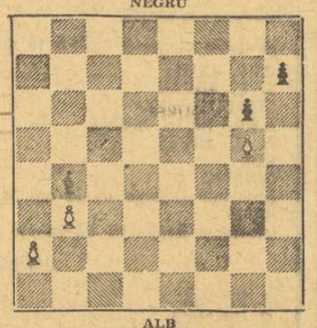

ALB

Luarea „en passant" (în trecere) a fost stabilită pentru a veni în sprijinul părții care, aflîndu-se în inferioritate materială, deține, în schimb, avantajul de spațiu. Vom exemplifica cu două poziții simetrice (la alb și la negru) pe diagrama alăturată, socotindu-le independente una de alta.

Astfel, în situația pe care o vedeți în colțul din stînga (jos) al tablei, albul are un pion în plus, dar înapoiat, la a2. Dacă el ar putea muta acest pion peste două cîmpuri, a2—a4, atunci ar cîștiga finalul. Dar, aceasta ar fi o nedreptate, pentru că negrul beneficiază, pentru materialul în minus, de avansul de spațiu, avînd pionul său înaintat pînă la b4. În favoarea sa vine acum clauza „en passant". Deci, dacă albul mută a2—a4 (iar în colțul din dreapta — sus negrul joacă h7—h5), atunci există posibilitatea reglementară de a se bate pionul cu b4:a3 (sau g5:h6).

Trei amănunte importante:

1. Regula operează numai în cazul cînd pionul pleacă de pe locul său inițial și mută peste DOUĂ cîmpuri;

2. Luarea „en passant" nu este obligatorie;

3. Ea poate fi efectuată doar la mutarea IMEDIAT URMĂTOARE, altfel acest drept se pierde.

Și, în sfîrșit, cei care nu o cunoșteau precis pînă acum nu au nici un motiv să se simtă jenați. Un mare maestru (în criză de timp e drept) a împins un pion peste două cîmpuri și a cedat la mutarea următoare. Uitase că adversarul său poate bate „en passant"...

V. CHIOSE

SPORTIVII IEȘENI ÎN VIZITĂ LA SENATUL UNIVERSITĂȚII!

Este cunoscut faptul că Iașul reprezintă un puternic centru universitar. De aceea, probabil, activitatea sportivă ieșeană este reprezentată pe plan republican în proporție de 70 la sută de echipe studențești.

Dintre acestea, reprezentativele clubului Universitatea obțin în mai multe discipline rezultate foarte bune, grație interesului pe care cadrele didactice, conducerea Universității și a clubului îl arată sportului.

În urmă cu cîteva zile, Senatul Universității Iași s-a reunit pentru o întîlnire festivă, agreabilă și semnificativă, cu toți sportivii de performanță care activează sub culorile clubului. Rectorul Universității Iași, prof. dr. Mihai Todosia, conf. dr. Ionel Hagiu — secretarul Comitetului de partid pe Universitate, prof. dr. docent Dumitru Rusu și ceilalți membri ai Senatului universitar s-au întreținut îndelung cu studenții-sportivi și antrenorii lor, abordînd atît problemele legate de activitatea sportivă, cît și de realizarea unei legături armonioase între învățătură și sport. Iată, în imaginea alăturată, un aspect din timpul întîlnirii, momentul în care vorbește rectorul Universității ieșene. (al. h.).

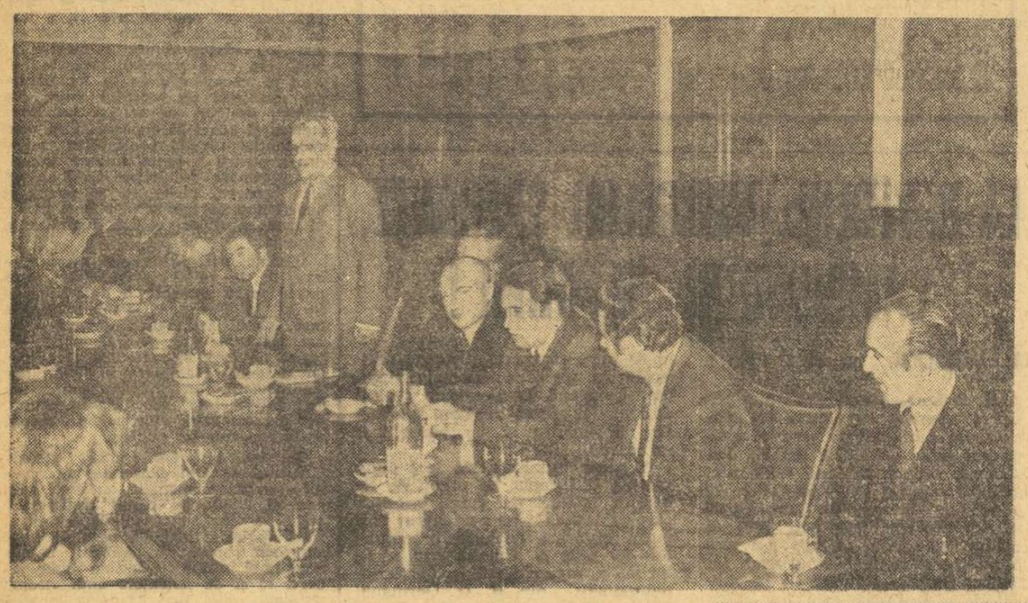

VĂ AMINTIȚI DE JEAN CALCIANU?

● Un pionier al curselor automobilistice din țara noastră ● Cîștigător a numeroase trofee internaționale în Europa ● Recordul vremii pe distanța București — Paris ● La startul curselor de automobile pînă la aproape 60 de ani.

Ne-am amintit de el, cînd de la Filiala A.C.R. București ni s-a comunicat: **„Duminică 1 aprilie, organizăm un concurs de viteză pe circuit dotat — în memoria marelui alergător — cu „Cupa Jean Calcianu".** Gîndind că mulți dintre iubitorii automobilismului — spectatori sau concurenți — nu știu prea mult despre acest pionier al curselor automobilistice din țara noastră, încercăm, pe scurt, să vi-l prezentăm.

Fiu de țăran dobrogean, născut în 1893. La vîrsta de 16 ani vine în Capitală atras de... mecanică. Aici, pătrunde în tainele meseriei pe care o îndrăgea, cunoscînd însă din plin exploatarea patronilor. De altfel, se și îmbolnăvește de plămîni. În 1914 pleacă în Franța, în speranța de a se vindeca. Lucrează la Uzina Renault, la diferite ateliere, devenind un excelent mecanic de avioane și automobile. Aflat în preajma celebrului autodrom al timpului — Miramas — prinde gustul curselor. Fiul unui patron la care era angajat, îi oferă o mașină Bugatti (de 1,5 l, tip '27), pentru a concura într-o cursă de km lansat la Miramas. Noaptea, departe de priviri indiscrete sau ironice, Calcianu își pregătește automobilul. Intuiește că mașina trebuie să opună o rezistență cît mai mică aerului. Demontează tot ce este anexă exterioară, acoperă al doilea loc, înlocuiește șuruburile care erau înălțate deasupra caroseriei cu altele îngropate, dă mare atenție lustruirii vopselei și apare la startul cursei. Aici „3 vedete", exemplare speciale, conduse de piloți de frunte ai Europei, cu care patronul firmei — Ettore Bugatti — era sigur de victorie. Tot pe același tip de mașină (de 1,5 l) participă și Calcianu. Pune șapca cu cozorocul la spate, se face mic pe locul său și pleacă. La sfîrșit, rezultatele: **Constantini — 171 km/h; Friederich — 170 km/h; Goux — 168 km/h; Calcianu — 173,6 km/h (nou record)!** Surpriză generală, Calcianu va confirma apoi această performanță. **Locul I la Cursa de coastă de la Laffrey, locul I pe circuit la Miramas sînt numai cîteva din marile lui succese.**

Revine în țară în 1930 unde, cu prietenul său Nadu, cîștigă **„Marele premiu Lemberg".** Apoi, în 1931, stabilește un record pentru automobile parcurgînd distanța București—Paris în 50 ore. În 1934, cu prietenii săi de la I.A.R. — unde era inginer — organizează prima competiție pe circuit închis **„Marele premiu Brașov".** O altă victorie de răsunet în 1937: **pe un Alfa Romeo de 2600 l. învinge în „Marele premiu al orașului Belgrad" toată „crema" piloților din Europa.**

De altfel pînă la izbucnirea celui de-al doilea război mondial Calcianu aleargă în toate cursele naționale, cîștigînd majoritatea lor. (Avea un singur adversar de talie egală: Petre Cristea).

După război, la Sinaia, este învins de mai tînărul Marin Dumitrescu. Vîrsta nu-i permite să mai cîștige, dar să concureze, da. Jean Calcianu a fost prezent la startul curselor de automobile pînă aproape de 60 de ani...

Modesto FERRARINI

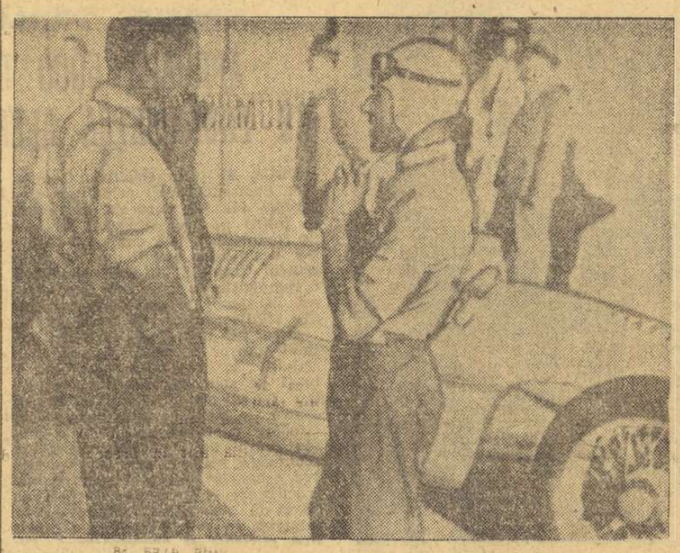

Jean Calcianu (dreapta) alături Tazio Nuvolari

ZI DE ODIHNĂ...

Cînd s-a auzit acel „țiți — vara... țiți — vara... țiți!" al unei păsărele minuscule, care prevestește apariția sitarilor, o anumită categorie de oameni au intrat în alertă. Erau vînătorii de sitari. „Sitărarii". Cei mai buni trăgători la zbor, cei care găsesc în vînătoare un sport adevărat.

Dar s-o luăm de la început. După un șir de zile frumoase, deodată, vine vestea:

— Au căzut sitarii! șoptește microbistul, de la freză.

— Unde? Întreabă tot pe șoptite „strungul" din dreapta.

— În lunciile dinspre Giurgiu.

— Îi spunem și inginerului?

— Îi spunem — dar numai lui! Că dacă umplem lunca de vînători!...

Și așa s-a pus la cale, într-o sîmbătă, escapada pentru a doua zi, duminică. Cei trei vînători au trebuit totuși, să-i dezvăluie secretul unui al patrulea, care avea și cîine de vînătoare. Și asta, precis, numai pentru cîine! Nu pentru stăpînul lui. Dar iată-i gonind cu mașina, pe drumul spre Giurgiu.

Unul dintre amicii noștri trage într-un sitar, care i-a sărit brusc, de lîngă picior. Sitarul cade, se înalță iar pe o aripă, cade iarăși, apoi fuge pe picioare. Vînătorul îl urmărește cu toată viteza posibilă printre tufe, strigîndu-și de zor cîinele. O creangă îi răpește pălăria cu tot, cu bogata colecție de însigne anexată. După pălărie, pierde din ochi și sitarul rănit. Caută și una și alta. Apoi, se resemnează să-și mai caute cîinele. Și, după o vreme, dacă nici sitarul și nici pălăria nu răspund la apelurile lui — răspunde cîinele! Cuminte, Brik vine și îi depune la picioare pălăria pierdută. (Nu lipsea nici măcar o insignă din colecția... umbătoare).

Se înserase de-a binelea cînd, după ce împușcaseră fiecare cîteva păsări cu ciocul lung, am socotit cu toții că pe un întuneric absolut nu se mai poate trage cu efect. Ne regrupăm osteniți și, după o vreme, răsuflăm ușurați, pe pernele mașinii.

— Ascultați la mine — spune decanul nostru de vîrstă, sufletul greu — să știți că la vînătoare trebuie să mergi măcar o dată pe săptămînă! Așa ca să ai antrenament și la tir și la mers...

— Maestre, de cînd n-ați mai fost la vînătoare? Arătați cam congestionat, îl întreb, în virtutea sfaturilor sale.

— Păi cred, că din aprilie trecut... Da, da, știu la ce te referi tinere, dar află că chiar și numai după o zi de vînătoare, nu mai ai dureri de cap o săptămînă...

M-am bucurat și pentru calificativul „tinere" și pentru faptul că zile de-a rîndul n-am mai avut „stări alergice" cum a scris doctorul pe un bilețel lung și scris cam indescifrabil.

Ilie CIRCIU

EXCES DE VITEZĂ

Willis Hart n-a mai rezistat în șirul de automobile, și-a făcut loc și a depășit trei mașini din cadrul unui convoi, ce se deplasa cu 40 de km la oră, în apropierea Londrei.

Ghinionist, Hart n-a observat că una dintre mașini aparține poliției. A fost oprit și sancționat severer, dar hotărîrea Curții din Darmouth, în fața căreia a fost citat peste trei săptămîni, a fost mai blîndă, imprudentul fiind amendat numai cu trei lire.

Willis Hart, una dintre tinerele speranțe ale ciclismului amator englez, circulase în ziua infracțiunii pe... bicicletă!

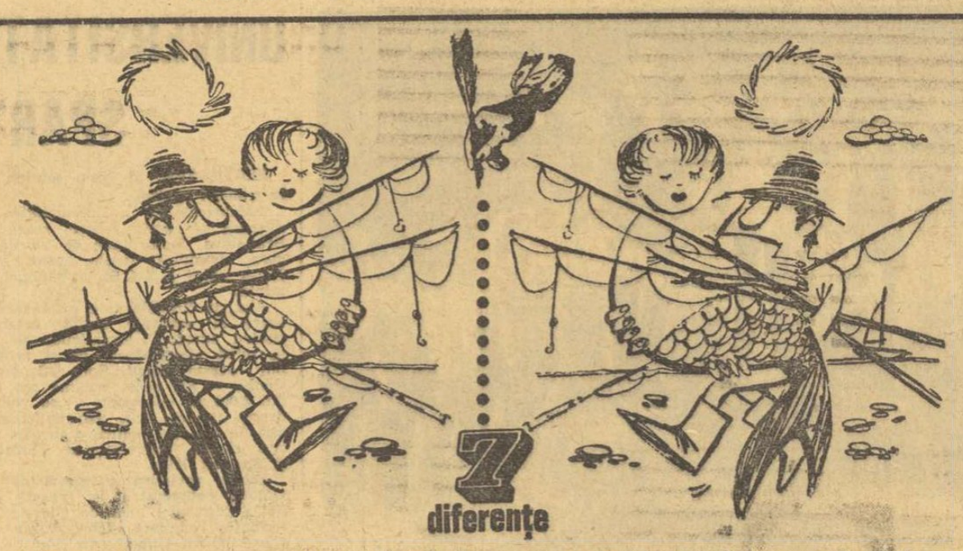

AZI vă propun surpriza... pescarului din desenele de mai sus, aparent, identice dar care, ca de obicei, conțin cele 7 inexactități, ce așteaptă să le depistați.
N.A. — Dat fiind deosebita dificultate a problemei, în ediția viitoare a paginii „magazin" vă voi oferi explicațiile.

CLAUDIU

SIMION HOSU, CLUJ. **„Un tînăr care are acum 20 de ani, poate să practice cu vreo șansă tenisul de performanță?".** Cu franchețe, trebuie să vă răspund: în mod normal nu! Tenisul este unul din sporturile în care nu ajungi la performanță decît după ani și ani de muncă, începută de copil. Dar, de ce țineți neapărat să deveniți un al doilea Ilie Năstase? Jucați tenis pentru plăcerea dv. animat doar de ambiția de a-i bate într-o zi pe colegul dv. de serviciu, care a început să practice tenisul cu o lună sau două înaintea dv.

LIDIA BANC, BUCUREȘTI. **„Vă rog să-i transmiteți jucătorului meu preferat, Ludovic Sătmăreanu, sănătate, fericire și succes în activitatea competițională și, dacă poate, să mai răspundă din cînd în cînd la scrisorile ce-i sînt trimise".** Răspunsurile la scrisori — vă spun din experiență — cer foarte mult timp. Nici eu nu pot răspunde la toate scrisorile, deși nu sînt selecționat în echipa națională și nu sînt convocat mereu la lot!

ING. E. PETRESCU, BUCUREȘTI. **„Caut anuare de fotbal străine, indiferent limba, țara sau anul în care au apărut, pentru cumpărare sau eventual împrumut. Răspuns asigurat tuturor ofertelor. Poteraș 35, Oficiul poștal nr. 53".** În mod excepțional, ținînd seama de caracterul nelucrativ al anunțului dv. i-am făcut loc în aceste coloane. Altfel, am concura neloial „Mica publicitate" din „România liberă"!

DANET GLODARU, COTÎNGA. Sînteți un înfocat dinamovist și ați dori ca echipa dv. favorită să cîștige atît campionatul, cît și cupa. Mai mult nici Dinamo n-are ce să-și dorească!

NELU LUCA, SLATINA (Cartierul Progresul 2, Bloc C-14, Ap. 7, parter): **„Suporter înfocat al Științei, dorește să corespondez cu alți tovarăși de... suferință".** Dacă dv. care țineți cu Steaua, căutați tovarăși de suferință, ce să spunem de cei care tremură pentru Sportul studențesc sau C.S.M. Reșița?

NELU CONSTANTINESCU, COMUNA BUICEȘTI. Succesul de duminică al Universității Craiova v-a dat aripi poetice: **„Noi olteni din țărîna țara / Ce fotbalul îndrăgim / Ținem pumnii strînși acuma / Pentru titlul CEL dorim".** Pumni, țineți-i cît de strînși. Dar desfaceți cuvîntul CEL, punînd liniuță între ce și I!

FLORENȚA GHENEA, CONSTANȚA. Cred că e mai bine să-i scrieți atletei dv. preferate, Valeria Bufanu, pe adresa: Federația română de atletism, strada Vasile Conta nr. 16, sectorul 1 — București. Este o adresă pe care orice poștaș o găsește mai ușor, iar scrisoarea — vă asigur — îi va parveni Valeriei Bufanu.

N. RUDU, PLOIEȘTI. Ne-a amuzat epigrama dv. Dar, parcă, e prea dură. Ca atare, mulțumiți-vă cu un singur cititor: Ion Poștașu.

AUREL CRIȘAN. Laszlo Papp a fost triplu campion olimpic: la Londra, în 1948, la Helsinki, în 1952, și la Melbourne, în 1956. El a întrecut apoi mulți boxeri profesioniști de prima mînă, devenind campion european, în urma victoriei asupra lui Foledo.

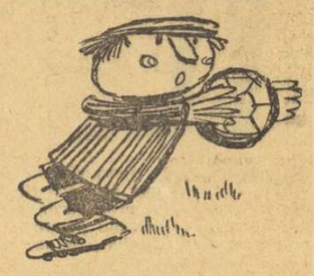

EUGEN MANEA, ORAVIȚA. Poiana Cîmpina a bătut cîndva la porțile diviziei A, fiind una din frunțașele diviziei B. Ce departe par acele vremuri — care nu sînt, totuși, atît de îndepărtate — acum cînd echipa din Cîmpina este pe locul 12 în divizia... C! De fapt, nu știm de ce am pus semnul de exclamare. Dacă nu se miră cei din Cîmpina, de ce ne-om mira noi?

AUREL GHENDAR, ARAD. Un catren pentru... Ion Poștașu și pentru spațiul restrîns al acestei rubrici:

De „Poștașul" nostru harnic
Oricine poate să zică
Că e bun, simpatic, darnic,
Însă tolba-i e prea mică!

Nu vă contrazic. Dar, dacă ar fi mai mare, nu știu dacă aș putea s-o duc...

Ilustrații: N. CLAUDIU

„ARGUMENTE..."

Unul dintre cei mai cunoscuți arbitri vest-germani de fotbal, dr. Kurt Galba este de profesie judecător, funcționînd la tribunalul landului Bavaria.

Întrebat de un confrate unde i se pare mai greu de oficiat, dr. Galba a răspuns fără ezitare: „Pe terenul de fotbal!".

La următoarea întrebare a ziaristului, care nu era altul decît renumitul confrate belgian Corhumel, dr. Galba a dat lămuririle de rigoare: „Pe gazon mi se cere să iau o hotărîre în cîteva secunde... Pentru a judeca aceeași situație, la tribunal, aș solicita o săptămînă de gîndire. În plus, pe teren, nu există nici posibilitatea de recurs..."

CÎND FOTBALIȘTII DEVIN... CÎNTĂREȚI

Prin 1948, tabără de juniori, la Tîrgu Mureș: Curcan, Boitoș, Glisici, Florescu și alți jucători care s-au afirmat sau au... dispărut. Toate lucrurile mergeau bine. Încropisem șase echipe cu juniorii cei mai buni și făceam niște antrenamente cum scrie la carte.

Toate bune, însă, pînă la un punct. După ce se sfîrșea lucrul la teren, juniorii se încolonau și intrau în oraș, aliniați, în treninguri, cîntînd, așa cum stă bine unor băiețandri.

Dar ce spuneam eu mai sus? A, da. Că juniorii mei cîntau!... Scuzați-mă pentru această eroare. A cînta, după cum știu eu, e cel mai frumos lucru din lume, dacă știi cum să-ți acordezi coardele vocale și să le pui în acțiune. Or, la băieții mei, nici vorbă de așa ceva. Cînd începeau să cînte ei, în marș pe stradă, se speriau toți trecătorii, păsările zburau îngrozite din pomi...

Bieții trecători, cînd auzeau că se apropie „cîntăreții" mei, o luau la goană de pe stradă de parcă i-ar fi măturat pe toți uraganul „Flora" sau „Mimoza".

Seara, îi luam la refec:

— Măi, băieți, ori cîntați ca lumea, ori mai bine renunțați. Ce vreți? Să ne dea afară din oraș pentru că speriem copiii?

Ei stăteau cu capetele în pămînt, spășiți. Apoi cîte unul se ridica și lua cuvîntul:

— Vă promitem c-o să cîntăm frumos. O să mai facem repetiții și...

Nu știu ce repetiții făceau, dar a doua zi cînd se-ntorceau cîntînd, orașul intra din nou în alertă... Unii locuitori probabil se gîndeau și la schimburi de locuințe.

...Într-o zi, pe-nserat, o iau eu ușurel, țipa-țipa, să văd cum mai stau lucrurile cu „cîntăreții" mei... Și deodată îi văd înaintînd, însoțiți de un cortegiu de copii și trecători. Rămîn paf. De astă dată auzeam un cor frumos, armonios, care ar fi putut rivaliza chiar și cu cel de la Operă. Da, da, băieții mei cîntau acum de se-oprea și pasărea-n zbor ca să-i asculte...

— Bravo copii. Bravo, îi felicitam eu seara la masă. Ați cîntat dumnezeiește azi...

Deodată, vine intendentul la mine:

— Ce facem „Cibi" baci? Astă seară avem cinci... suplimenți.

— Suplimenți? Cine sînt? De unde?

— De unde? De la... ansamblul coral.

Erau cinci coriști pe care băieții mei îi rugaseră să le dea o mînă de ajutor ca să iasă la vopsea cu cîntarea...

Am făcut mare haz. Totdeauna mi-au plăcut... driblingurile, chiar dacă eu eram cel păcălit...

C. BRAUN-BOGDAN